

6. KAPITOLA

DÍVKA NA KOŠTĚTI

Kdybych tak uměla čarovat! Nějak už bych to zařídila, abych do školy už nikdy nemusela...

Den co den je to horší a horší. Vstát, obléknout se a jít mezi všechny ty holky, které mě ignorují, dělají mi naschvály a posmívají se mi. Mamince to říct nemůžu, a tak jediná, komu se svěřím, je Kiki. Jenže Kiki mi bohužel nepomůže. I ona má z Adély strach.

A já brzy zjistím, že zatímco mimo školu se se mnou Kiki jako vždycky baví a společně jezdíme na některé hodiny klavíru, ve škole se tváří, že se mnou nemluví! Když se to stane poprvé, jsem v šoku. Nechápu to a snažím se zjistit, co se stalo. Ale pak si všimnu provinilosti v jejích očích a dojde mi to. Kousek od nás postává Bára s Eliškou.

Eliška je Kikiina spolužačka, bydlí ve stejné ulici kousek nad námi a někdy s námi ráno chodí do školy. Takže s ní taky tak trošku kamarádím. Alespoň v těch chvílích, kdy se vídáme, což teda není moc často. Jenže teď se odvrátí a na pozdrav mi neodpoví ani jedna z nich.

Úplně zaraženě projdu kolem nich, na žádnou už se nepodívám. Připadám si zrazená a opuštěná a bolí to. Minu bráchu, který na mě něco volá, ale nevnímám ho.

V šatně se zouvám a hledám svůj sáček s přezůvkami, ale na svém místě nevisí. Koukám se úplně všude a nejdřív si opravdu myslím, že jsem ho prostě jen někam zašantročila. Možná spadl na zem a někdo ho někam odkopl. Spolužáci se trousí do šatny a odcházejí a já tam pořád ještě stojím a zírám slepě do prázdna. Už vím, že svoje přezůvky nenajdu.

Jdu teda bosa do třídy, nohy mě zebou a je mi jasné, že bílé ponožky, které mám zrovna dneska na sobě, budou za chvíli úplně zničené a maminka se bude zlobit. Koupila mi je nedávno, mám je na sobě dnes poprvé.